

«Не смерти должен бояться человек. Он должен бояться никогда не начать жить».

Раніше чи пізніше перед людиною постає питання: навіщо, для чого жити? І кожен вирішує його по-своєму. Всі люди різні. Тому одні відкидають подібне питання геть, занурюючись в суєту і пошук матеріальних благ, інші мучаться. Кожен знає, що він не в силах вплинути на такі моменти, як народження і смерть. Все це трапляється за законами природи, іноді несподівано, але, тим не менш, це відбувається. Люди часто бояться смерті. Але їм не потрібно боятись, потрібно боятись того, як ти проживеш це життя, і що після себе залишиш. Часто ми зустрічаємо літніх людей, які говорять про те, що марно прожили життя. А все через те що постійно вагались у своїх рішеннях: спробувати чи ні, залишити все так як є, чи наважитись ризикнути. Завжди ми боїмось все зіпсувати, боїмось осуду інших людей. Не потрібно звертати увагу на думки інших і поради, ми маємо самі приймати рішення. Тож коли в тебе є мрія, потрібно її з всіх сил втілювати в життя, потрібно жити, а не проживати, насолоджуватись кожним моментом, і не жаліти про скоєні вчинки, бо те що зроблено, все в минулому, потрібно жити справжнім(теперішнім) і будувати плани на майбутнє.

«Хай діла твої будуть такими, якими ти хотів би згадувати їх на схилі літ».

Кожна людина, яка прожила не один десяток років, і вже досягла певних успіхів, може дати оцінку тим справам, які зробила. На схилі літ хотілося б бачити втілені в життя мрії і плани, і тішитися результатами своєї праці. І навіть якщо ти прожив важке життя, не потрібно жаліти про це, адже ти жив і працював не тільки для себе, а й на благо інших. «Работай постоянно, не почитай работу для себя бедствием или бременем и не желай себя за это похвалы и участия. Общее благо – вот чего ты должен желать». Згадуючи твоє ім'я, наступні покоління справедливо оцінять результати твоєї праці, як і ми, теперішнє покоління, оцінюємо геніальні філософські праці Марка Аврелія Антоніна.

*Науковий керівник: Кошетар У.П.,
канд. філос. наук, доцент*

УДК 101.1:373.1:378 (043.2)

Кочмар О.Б.

Національний авіаційний університет, Київ

ТЕНДЕНЦІЇ УНІВЕРСАЛІЗАЦІЇ ТА СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

Освіта становить один із основних способів формування особистості, що здійснюється через систему різних соціальних інститутів (родина, школа, професійно-технічні, середні спеціальні, вищі навчальні заклади). Фактично, освіта – це цілеспрямована пізнавальна діяльність людей з

отримання знань, умінь, навичок чи їх вдосконалення. Проте вона не є самоціллю. Метою здобуття освіти є формування людини як різнобічно розвиненої особистості, закладення основ її світогляду, системи цінностей, духовних орієнтирів та моральних принципів, забезпечення її гармонійного існування у соціумі.

Сучасний поділ праці дає можливість отримати не лише загальну, але й спеціальну освіту. Загальна освіта починається ще у дошкільному віці, а отже, є фундаментальною основою знань, накопичених людиною за життя. Вона веде до розуміння найпростіших процесів, на основі чого особа у майбутньому зможе відкривати для себе більш складні явища. Тож, загальні знання створюють підґрунтя для професійних знань. Саме за їх допомогою формуються здібності, необхідні людині для життя у соціумі, незалежно від професії. У результаті вона матиме змогу виконувати загальнокультурні функції, а також різноманітні загальних видів діяльності.

Спеціальна освіта готує людину до конкретного виду діяльності. Основна її мета – це становлення людини як особистості, закріпленої у певній фаховій, а отже й соціальній ніші, спеціаліста окремого напряму. Вона сприяє формуванню особливого, особистого професійного мислення, є наслідком обрання людиною особистого місця у соціумі, виду конкретної діяльності або її результат як сенс свого існування.

У сучасному соціумі загальноприйнятим є перехід від загальної освіти до спеціальної при зміні ступеня навчально-освітнього закладу: на основі загальних знань особа отримує кваліфікаційні, що визначатимуть її професійну діяльність. Водночас, спеціальна освіта, вже давно впроваджується на рівні середньої та старшої школи й найчастіше є диференційованою за напрямками між учнями. Тобто, чим далі, тим активніше організація навчання та праці суспільства в цілому підпорядковується ідеї підготовки конкурентоспроможних кадрів для окремих напрямів. Зважаючи на сьогоденну динамічність тенденцій у світі, вибір падає на найбільш актуальні напрями, які постійно змінюються та дедалі більше розгалужуються, зводяться до окремих вузьких спеціальностей. Дослідники б'ють на сполох: «чи це дійсно формула гармонійно процвітаючого суспільства?». Інший бік розділення праці та побудови суспільства, що функціонує як єдине ціле, – соціум, в якому окрема ланка, т. зв. спеціалісти вузького профілю, є інтелектуально обмеженими «роботами», сенс існування яких – виконувати свої робочі функції заради прибутку, а не духовного збагачення; в якому одну мислячу людину буде замінити цілий відділ вузько мислячих працівників.

Чи доцільно це? Так – з боку мислення корпорацій. Ні – з погляду ідей гуманізму. Диференціація освіти, до того ж між окремими групами людей на шкільному рівні неприпустима, оскільки в такому разі порушується основна функція школи – надання всім учням загальної освіти, що у свою

чергу, веде до ігнорування основного завдання самої освіти. Як бачимо, ці два поняття мають тісний зв'язок: більш близьким до мети освіти є її загальний вид – раціонально структуровані базові знання з фундаментальних наук, актуальність яких не залежить від плину часу, а підтверджується багатомісячною історією досліджень. Їх вивчення не обмежуватиме людину ні інтелектуально, ні у виборі фаху.

Утім, спеціалізація освіти є необхідною як визначення вагомої для людини сфери діяльності. Але це не означає обмеження знань лише конкретним напрямом. На рівні середньої освіти вирішення проблеми може стати поглиблене вивчення базових наук. Загалом, необхідно знайти «золоту середину», точку перетину двох варіантів вирішення проблеми. Нею, на мою думку, може стати універсалізація освіти: на будь-якому освітньо-структурному етапі (у школі, коледжі чи університеті) загальна освіта має поєднуватись із професійною у співвідношенні, необхідному для створення універсального професіонала своєї справи, обізнаного як щодо загальноосвітніх питань, так і щодо фахових.

Список літератури

1. Левяш І.Я., Левяш С.Є. Гуманітарно-культурологічна модель освіти для всіх / Левяш І.Я., Левяш С.Є. – Спб.: Эйдос, 2011. – 292 с.

*Науковий керівник: Шоріна Т.Г.,
канд. філос. наук, доцент*

УДК 004.8 (043.2)

Краснокутський Р.Р.

Національний авіаційний університет, Київ

ПЕРСПЕКТИВИ СТВОРЕННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ЯК МОРАЛЬНИЙ ВИКЛИК ЛЮДИНІ

Уявимо фантазмагоричну картину: людина спромоглася створити «штучний інтелект», таку інтелектуальну машину, яка би набула якості суб'єктності. Обміркуймо деякі можливі складності та проблеми у співвідношенні «Творця» машини – людини та її «подобой» у вигляді «розумної» машини.

Зусилля зі створення розумної машини виправдовують перспективами її використання у наукових дослідженнях, зокрема у важкодоступних для людини місцях (далекому космосі, глибинах океану). Аналітичні, обчислювальні можливості машини значно перевищують людські у математичних, фізичних, біологічних та інших дослідженнях. Таку машину можна використовувати для вирішення задач, які на сьогодні не мають